

'BERNARD MINIER BEZORGT JE
KOUDE RILLINGEN.' – *TROUW*

BERNARD MINIER

AFREKENING

THRILLER

VOLLEMAAN

Vollemaan. Net als in de C-films waar hij zo van hield. Verhalen met zombies of vampiers. Geen vampiers te zien hier. Ook geen zombies. Maar wel veel erger. Het zat achter hem: niet ver weg. Ergens in het bos.

Hij kreeg nauwelijks lucht onder dat leren ding.

Hij had hun gezichten gezien nadat ze hem uit de kofferbak van de auto hadden gehaald, knipperend met zijn ogen, verblind door het felle schijnsel van zaklantaarns en koplampen. Een fractie van een seconde, meer niet. Voldoende om het hem te laten begrijpen. Een schittering in hun ogen zei hem dat het geen spel was. Of als dat het wel was, dat het een dodelijk spel was...

Ze hadden hem een kleine voorsprong laten nemen. Het bos was in duisternis gehuld. Hij dacht dat hij wel een kans had. Jaja.

Hij had werkelijk geen idee waar hij was. Ze hadden hem gevangengehouden op een plek die naar paardenpoep, beesten en leer stonk, waar metalen voorwerpen achter een deur rinkelden, waar hij gehinnik van paarden hoorde en het doffe getrappel van hoeven op de grond. Hij kende dat geluid alleen van tv. Hij had nog nooit van zijn leven een paard gezien.

Daarna hadden ze hem opgesloten in de kofferbak van een grote auto die nieuw rook. En ze waren een uur of misschien wel twee uur gaan rijden voor ze hem midden in het bos hadden losgelaten. Het bos verhulde de heuvels, de duisternis verhulde het bos, zijn angst verhulde zijn gedachten. Zijn angst had een geluid – dat van zijn ei-

gen doodsbange ademhaling en zijn kloppende hart –, de angst had een geur – die van zijn zweet en dat stinkende ding op zijn hoofd –, de angst had een kleur: zwart, het zwart van het bos, het zwart van de ziel van die mannen, het zwart van zijn eigen huid.

Rennen... Springen, klimmen, vallen en weer opstaan...

Buiten adem, terwijl hij in het voorbijgaan aan takken bleef haken, over beekjes sprong die onder het gebladerte kabbelden, in het donker over een wortel of rots struikelde. Hij had zijn enkel nog niet verstuikt, maar dat zou niet lang meer duren. Het ding dat ze op zijn hoofd hadden gezet verstikte hem en door het strakke riempje onder zijn kin was het hem niet gelukt om het af te zetten. Er zat niet eens opening in voor zijn mond. En het meurde daaronder naar wild, naar kots. Door de zweetdruppels die op zijn hoornvlies brandden, knipperde hij met zijn ogen. Zijn benen werden steeds zwaarder en hij had een steek in zijn zij: een pijn die zijn organen vlak onder zijn ribben samendrukte. Hij was niet gewend om te rennen. En al helemaal niet midden in het bos. Hij kende alleen zijn wijk, het trappenhuis van zijn flat, zijn galerij en de plekken waar hij dealde. Hij zweette als een otter, terwijl hij toch naakt was. Zijn ballen slingerden heen en weer tussen zijn benen terwijl hij steeds onbehulpener ging rennen, omdat hij door de kiezels pijn kreeg aan zijn voeten en knieën. Hij had het koud moeten hebben in die ijskoude nacht eind oktober. Maar zijn bloed kookte van het rennen en de angst terwijl er dampen rond dat ding om zijn hoofd omhoog kringelden in het asgouwe schijnsel van de maan.

Plotseling ontdekte hij boven zich, door de gaten van dat leren ding, tussen twee muren van hoge en donkere bomen, een schitterende gloed, een nevelige lichtbol die als een krachtige schijnwerper duidelijk zichtbaar was aan de nachtelijke hemel. Een regenboogkleurige lichtkring om hem te leiden. Hij kreeg weer hoop. Ongelofelijk veel hoop. Er was iemand, een huis... *hulp...*

Weer hoorde hij de mannenstemmen achter zich, onderaan de helling, in de duisternis waar hij vandaan kwam. De angst kwam

terug. Hij werd er bijna misselijk van. Hij versnelde, maar het opgehoopte melkzuur in zijn dijspieren vertraagde zijn tempo. Hij smeekte om geen kramp te krijgen – niet nu! Zijn bloed stroomde snel door zijn aderen. Hemoglobine, leukocyten, lymfocyten. Bloed, dat was het leven.

En hij wilde leven. Hij hield van het leven.

2:30 uur. Hij rijdt op het weggetje dat bij het beklimmen en afdalen van de heuvels van de Ariège steeds smaller wordt, ver van Toulouse en zijn voorsteden. Het duikt het bos in en komt er weer uit om langs weiden en afgelegen boerderijen te gaan. Voor het weer het bos in duikt. Het was pikkedonker. Het zou pas over een paar uur licht worden.

Zijn dienst in het ziekenhuis zat erop en hij ging naar huis. Wanneer hij zou aankomen, sliepen zijn vrouw en kinderen, en wanneer zij zouden opstaan, was hij rustig aan het slapen. Rustig? Dat viel nog te bezien. Met zijn handen op het stuur rook hij aan de kraag van zijn overhemd. Hij had haar hetzelfde parfum als zijn vrouw cadeau gedaan, maar ze deed er te veel van op.

Bij het nemen van de bochten gleden de bossen en duisternis zwart als de zonde voorbij. Hij was alleen op de weg. Het schouwspel van de bossen en bochten die elkaar in het schijnsel van zijn koplampen opvolgden had iets gevaarlijks slaapverwekkends.

Hij wilde snel thuis zijn. Zijn ogen begonnen te knippen. *Binnen een kwartier lig je in bed.* Hij sperde ze wijd open, schudde met zijn hoofd, bewoog zijn kaken en zette de muziek harder. Christines huis lag maar twintig kilometer van zijn huis, maar hij had de muziek aangezet om niet in slaap te vallen. Oude nummers zoals van de Traveling Wilburys, Dylan, Harrison, Tom Petty, Roy Orbison en Jeff Lynne: echte muziek, toen die nog niet was doordrenkt met elektronische geluiden en werd verknald door piepjonge dj's.

Het was een lange nacht geweest in het ziekenhuis, maar de afgelopen twee uur in Christines armen hadden hem een gelukzalig

moment van rust gegeven. Hij had haar op Tinder leren kennen. Een app waarmee hij al meerdere ontmoetingen had gehad, maar die hem ook een schuldgevoel gaf en hem vies deed voelen. Waar sloeg dat op? Wat was het nut van al dat swipen en die matches? Een stemmetje in hem zei dat met alle porno en datingapps liefdesrelaties – in elk geval die van hem – steeds meer op een veemarkt leken.

We zijn niet meer alleen degenen die gebruiken, we worden ook gebruikt, dacht hij. Gebruiks- en wegwerpartikelen...

Hij wist dat dit soort gedachten, net als die over muziek, betekenden dat hij óúd werd. Dat hij pas veertig was, maar dat hij als een oude man dacht, net als zijn ouders zaliger voor hem hadden gedacht. Dat was wat zijn vrouw en kinderen maar tegen hem bleven zeggen. Alleen Christine streelde zijn ego door hem te zeggen dat hij een verdomd lekker lichaam had voor een man van...

Shit...! Er kwam ineens iets uit het bos, dat op de rechte weg voor hem sprong.

Een hert! Een fucking hert! Hij vloekte. Zag het majestueuze gewei van het dier dat zich voor zijn koplampen wierp om de weg over te steken te laat. Met zijn billen los van de stoel ging hij op het rempedaal staan, maar hij kon de botsing niet meer vermijden. Op het laatste moment, voor het door de auto werd aangereden, draaide het hert zijn kop naar hem toe en zag hij twee schrikachtige ogen, twee bijna menselijke ogen in de schittering van de koplampen.

De klap was verschrikkelijk.

De hele auto werd erdoor heen en weer geschud toen het uiteindelijk lukte om echt te remmen, in het gieren van de banden en het achtergelaten remspoor op het asfalt. Het lichaam van het grote dier kwam eerst op de motorkap neer en viel daarna voor de bumper op de weg.

Hij deed het portier al open en stapte uit. Hij liep naar de voorkant van de auto. Met zijn blik over de ingedeukte motorkap heen gericht zag hij de langgerekte vorm op het asfalt in de zee van licht die

een enorme, donkere schaduw aan de andere kant van het lichaam wierp.

Hij deed zijn mond open, omdat hij geen zuurstof meer kreeg. Zijn pupillen verwijdden zich. Hij wist zeker dat hij dit beeld nooit meer zou vergeten.

Want het was geen dier dat op de weg lag: het was een man.